

Tři ročníky Trapsavce se především „díky“ zásahu komunistické Státní bezpečnosti nekonaly. A zřejmě nebýt redaktora časopisu Mladý svět Honzy Dobiáše, který opečovával jedinou trampskou rubriku v oficiálním tisku tehdejší doby, kdoví jaký by byl další osud Trapsavce. Mladý svět soutěž zaštil, a tak se slavnostní oheň mohl v kempu v Soběšíně na podzim roku 1979 odehrát. Podruhé se ze zisku hlavní ceny radovala Tapi. Báseň Cesty lze směle zařadit k tomu skutečně nejlepšímu a myslím, že její platnost a přesvědčivost časem vůbec nevybledla.

Příjemné čtení **CESTY** Jsou lidi, kterým volnost stačí
jen na úrovni vlastní cely.

Ženou se k smrti, aby měli
to, co má soused, a pokud možno dražší.

I to je cesta – svého druhu;
a oni po ní vysíleně kráčí.

Po celý život v bludném kruhu. A pak jsou druzí, kterým znějí v hlavě
závratný tóny. Ti kašlou na pohodlí

a jestliže se vůbec někdy modlí,
tak k ohni, lesům, potokům a trávě
a k slunci, ať udělá z deště duhu.

A jejich cesta míří nesmlouvavě
někam, kde nelze chodit v kruhu. Co ještě patří k rytmu týchle cesty?

Zaťatý zuby a naběhlý žíly,
svírání mozolnatejch rukou v pěsti,
ramena otlačený od popruhů –

a taky víra, že jít ixkrát přes rozcestí
bejvá hezčí než hnát se přímo k cíli
a vlastně chodit pořád jenom v kruhu. To věčný přibití na kříž cest
je naše touha, odměna – a trest.

Trest za to, že jdeme cestou dobrodruhů
a že se nenecháme vést

těmi, co chodí celý život v kruhu. **Zlatý Trapsavec 1979**

Iva Tapi Hubáčková - Synáková